

naschej czeledzu wopominacz. Njech tola w tutnych dnjach kóždy do Božeho doma pschikhadza, a njech so nchtó wot teho njeda wotdzeržecz, khiba so by khoroscze dla pschińcz njemóhl; pschetož tu widzimy, kak je tón Anjes swjate wotkasanje wustajil, widzimy, kak je wumrjel a kak je horjestanyl. Shtó nochzyl s Marju, Jesuŝowej maczerju, a s Marju, Kleofasowej mandzelskej, a se Salomeju, — a s zylej swjeczazej woŝadu pod jeho kschizom stacz? Koho njedyrbjalo czERICZ, s tamnymi swjatymi žónskimi a s zylej jutrownej gmejnu nutspohladacz do Anjesowehe wotewrjeneho rowa a klyschocz jandzelow hlóŝ: „Wón tu njeje. Wón je horjestanyl“? Kajku schkodu czi woŝmu na swojej duschi, kiž předowanje wot Anjesowehe kschiza, smjercze a horjestacza sazpiwaju, a kiž to s tym sjawnje wopokafuja, so přecz woŝtanu wot tuteho swjateho města w tutnym wulkim žohnowanja połnym tydženju! Duž, shtóž hicz móže, njech tola wěscze pschińdže we tych dnjach, kotrež nětk pschińdu, do Božeje swjatnižy, so bychmy hromadže te wulke skutki Bože, te džiwy Božeje luboscze a smilenja, nascheho sbóžnikowe hluboke poniženje a kraŝne powyschenje wopominali.

Tež nascha dženŝniŝcha epistola naš k temu hnuczi a na to prošy. S klyschmy ju nutruje.

Filipp. 2, 5—11.

„Kóždy bjes wami budž teje myŝle, jako Khrystuŝ Jesuŝ tež běŝche, kotryž, hač runje we Božim schtalczje „bě, njedzeržesche wón ja rubjenstwo, Bohu runy bycz: „Alle wupróŝni so ŝam a wsja wotrocžkowu schtalt na so, „bu podobny cžlowjekam a na waschnju jako cžlowjek „namafany. Wón ponižowaŝche so ŝam: a bu poŝkuschny „hač do smjercze, haj do smjercze na kschizu. Teho dla „je jeho tež Bóh psche wscho powyschil a je jemu mjeno „dał, kotrež psche wschitke mjena je, so bychmy so we Jesuŝowym mjenje poklakowale wschitke kolena tych, kiž we „njejebjach a na semi a pod semju ŝu, a wschitke jasnki „póŝnale, so Jesuŝ Khrystuŝ tón Anjes je, k cžesczi Boha „teho Wótza.“

Tuta epistola je sawěscze móžne pscheproschenje, so bychmy w tych swjatnych dnjach, kiž nětk pschińdu, pschischli